

Pregó Corpus 2012

Benvolgut Bisbe Monsenyor Joan Piris Frígola.

Apreciat Enric Figueres president del Patronat del Corpus de Lleida.

Digníssimes autoritats, benvolguts preveres de la nostre diòcesis, representants d'entitats socioculturals i religioses de Lleida, companys de confraries, amics tots.

Amb sorpresa he rebut la petició per part de Mn Jové, vicari de pastoral de ser pregoner del Corpus d'aquest any 2012, primer a través del P. Jesús, Carmelita de Sta. Tereseta. Bons amics capellans compromesos en la seva tasca pastoral, homes de fe i vida provada, m'ho han demanat. Una vegada més m'he sentit honorat i excessivament valorat – coses de l'amistat -, la veritat és que la molta feina no em deixa temps per acabar-mela, però el meu deute amb l'Església mai el podré tornar. El fet de que gràcies a l'Església hagi conegut a Jesús, l'hagi estimat i em doni sentit a la meua vida és tant gran que quan se'm demana una col·laboració em costa molt més dir que no a dir que sí, encara que la temptació de dir que no sempre hi és present.

Què us puc dir jo, que no sóc teòleg, davant el Sr. Bisbe, i teòlegs molt més preparats que jo? Ni una classe de teologia, ni un sermó. Exposaré el que penso, crec i visc de l'Eucaristia, del Cos de Crist, de la comunió. Moltes gràcies per la confiança que heu dipositat en mi per donar-me aquesta oportunitat.

Diumenge celebrem el dia del Corpus Christi, una diada que és molt important per l'església. Els que ja tenim uns quants anys recordem la festa festiva oficial del Corpus i la dita: “tres jueves tiene el año que lucen más que el sol: Jueves Santo, Corpus Christi i el dia de l'Ascensión”. Com sempre, el record del passat és bo si no caiem en la nostàlgia que ens doni tristor. No tornarem a ser joves ni tindrem la força ni reflexes que teníem; la societat mai tornarà a ser com abans.

El que és difícil, però una tasca ineludible de tot cristià, és donar a conèixer la nostra fe, que ens dóna esperança i sentit a la nostra vida, als demés, començant pels amics, parents i coneguts. Què podem dir de la celebració del Corpus? Jesús va dedicar els darrers tres anys de la seva vida – els que coneixem i diem vida pública – a ensenyar-nos un estil de vida i unes creences arrelades en l'humanisme, en l'estimació de l'altre, en la com-passió (patir amb) sensibilitat amb els que pateixen i compromís d'ajut i dedicació als demés, lluitant per un món més just.

No insistiré en els records històrics de la instauració d'aquest dia del Corpus com dia solemne dins del calendari de festivitats de l'Església. Sols dir – és de rigor - que té l'origen al 1242, segle XIII, fa 770 anys, a Liège, Bèlgica, quan la monja Juliana de Cornion insisteix en que Jesús vol que el misteri de l'Eucaristia fora celebrat especialment, i al 1264 el Papa Urbà IV, a través de la butlla “transiturus de hoc mundo” va estendre la festa a tota l'Església, demanant a Sant Tomàs d'Aquino que preparés les lectures i textos litúrgics que s'utilitzen encara avui. Sembla ser que hi

havia motius intraeclesials de la necessitat de reforçar la doctrina oficial que ho recomanaven.

Em referiré a què representa l'Eucaristia i la comunió amb el cos de Crist per a mi i el que crec pot ser d'utilitat en el segle XXI, fent un crida – un pregó és això – a acostar-se a l'Església, a la Eucaristia i a combregar amb el cos de Crist.

Espiritualitat

Tot ésser humà tenim un component espiritual, sinó no seriem de l'espècia humana. El fet de tenir consciència de viure, de llibertat d'elecció i de futur: el tenir memòria, intel·ligència i voluntat, fa que ens interroguem sobre el sentit de la nostra vida i el nostre futur aquí a la terra i sobre el misteri de la mort i possibilitat de transcendència i tenir un altra vida.

L'espiritualitat forma part, doncs, de l'essència de l'ésser humà. La vivència de cadascú de la seva espiritualitat és cosa personal. Hi ha qui pregunta al tarot sobre el futur, altres van als endeviadors - de fet cada vegada proliferen més en les nostres televisions -, altres busquen explicacions als esdeveniments de la vida. Alguns neguen qualsevol religió o organització que li proposa una relació amb Déu, amb l'Ésser Suprem, el Creador. Altres creiem en una proposta religiosa. Actualment a la nostra Catalunya, la proposta catòlica segueix essent majoritària, però creixen altres propostes cristianes i les musulmanes, especialment entre els immigrants.

Per a mi sempre he considerat una llàstima, una errada, abandonar la religió catòlica que els nostres pares i padrins ens han transmès durant molts anys i que inclòs forma part de les arrels de Catalunya, sense haver aprofundit en la proposta catòlica ni haver-la posat al dia, ni haver-la contrastant amb els coneixements científics i socials i la seva adaptació als canvis socials d'avui dia. Entendria molt més que una persona, després d'haver estudiat respectuosament l'herència rebuda, la rebutgés per considerar millor altres propostes, però amb coneixement de causa.

Què ens diu l'Església catòlica sobre l'Eucaristia, sobre el Corpus Christi?.

Lògicament ens hem de basar fonamentalment en el Nou Testament: els Evangelis, els Fets dels Apòstols i les cartes canòniques. També en la tradició de l'Església i el seu ensenyament al llarg de quasi 2000 anys.

La proposta de Jesús és que Déu és Amor, que ens estima i vol el nostra bé. Amb això és trencador en relació a l'Antic Testament dels jueus, els seus compatriotes. En Jesús Déu es revela – el Pare i Jo som la mateixa cosa – i ens assenjala el camí vers la felicitat, un camí humanitzador que veritablement porta vers la Vida amb majúscules. Jesús ens mostra un Déu Pare i Mare, que ens estima i vol que ens en sortim tots, els millors i els no tant, els que tenen èxit a la vida i els arraconats; a més aquests darrers: malalts, prostitutes, pecadors, són els predilectes, els que fan que deixi als altres per anar a rescatar a l'ovella perduda. Per això Jesús és una Bona Notícia.

Jesús, al darrer sopar, ens va deixar l'Eucaristia, la celebració del Sant Sopar, la seva presència per sempre entre nosaltres cada vegada que feu el mateix: partir el pa i beure el vi en comunitat i memorial Seu.

Qui profunditza en la lectura pausada i sense prejudicis dels Evangelis convindrà amb mi que Jesús va viure una vida lliurada a favor dels més desvalguts, en contra del mal ús del poder pels poderosos del seu temps, en contra d'una mala interpretació de les escriptures i de que els sacerdots del seu temps s'aprofitessin pel seu benefici propi i fessin caure sobre la pobra gent càrregues que no els ajuden a ser feliços ni a sortir de la pobresa i sofriment. Jesús vol que tots siguem feliços en aquesta vida, no hem d'esperar l'altra, on sí gaudirem en plenitud el seu Regne.

Podem primer admirar a Jesús, que va acabar, per coherència, assassinat pel poder polític i religiós del seu temps. A aquesta primera etapa podem passar a la segona: deixar-nos tocar per ell, donar-li confiança, creure en el que diu i proposa, emocionar-nos al llegir i meditar la seva vida i a estimar-lo: tot va junt. Aleshores podem apropar-nos a l'Església, al que ens proposa i ens ofereix: els sagraments com a símbols.

No oblidem que les persones necessitem símbols, no sols tenim la intel·ligència lògica-matemàtica. Ens enamorem, vibrem i ens emocionem davant un paisatge, un quadre, una persona. Les persones patim desencisos, frustracions, malalties, etc. No sempre tot es va bé i el vent bufa a favor.

Cultivar el nostre component espiritual és essencial per a ressorgir de les cendres, dels cops, desencisos, disgustos, traïcions, injustícies inclòs tortures psicològiques que ens puguin fer amb el vist i plau dels que haurien d'evitar-ho, i per a superar els reptes d'aquest segon decenni del segle XXI que se'ns presenta tant complicat. La nostra anèmia espiritual fa que trontollem, ens sentim malament, confosos, angoixats: estem malalts d'esperit i per tant de tot: no som prou feliços i pretenem omplir-nos de felicitats – plaers - que donem al cos i ment perquè es tranquil·litzi i anem passant: “qui dia passa any empeny”, es diu. Però són això: medicacions antiàlgiques i sedants que no curen, no guareixen el mal. Seguim estan anèmics d'esperit. Hem de prendre “ferro” espiritual, i més que ferro: “epo” (eritropoyetina).

Us demano que ara m'escolteu menys amb el component matemàtic de la intel·ligència i més amb els altres: que us deixeu penetrar en el vostre esperit. Després, valoreu la racionalitat o irracionalitat.

Amb la institució de l'Eucaristia Jesús es fa present enmig nostre: Al darrer sopar Jesús va manar als seus Apòstols que el celebressin a memòria Seva menjant en pa i el vi convertits en el Seu Cos i Sang. (1 Cor 11,24). *“El qui menja la meva carn i beu la meva sang tindrà vida eterna i Jo el ressuscitaré el darrer dia. Perquè la Meva carn és veritable menjar i la meva sang veritable beguda. Qui menja la Meva carn i beu la meva sang s'està en mi i Jo en ell, viurà per sempre. És l'Esperit qui fa viure”* (Jn 6, 55 – 59,63).

Això és el Meu Cos; aquesta és la Meva Sang (Mt 26, 26,28: Mc 14, 22-24: Lc 22, 19-21, 1 Cor 11, 23-26). Jesús està per sempre amb nosaltres. El tenim a prop. Dins nostre, molt a prop. Davant el Sagrari i, sobretot combregant el Teu cos, Jesús, ens sentim molt més units a Tu. Entres a casa nostra, sense tenir en compte que no la tenim prou neta, però Tu hi vens a fer-nos costat. Ens parles amb paraules de l'Esperit i ens estimules a que la netegem, a que siguem millors persones, menys egoistes, més obertes a estimar als demés, no fent trampes, no tractant d'imposar els nostres criteris, amb amor, sabent-nos limitats i que no posseïm tota la veritat, que també està en els altres. Oberts a escoltar-los, a obeir i a manar en servei als demés, tocats especialment pels més necessitats, amb qui compartim taula. La Teva paraula és el nostre aliment de cada dia. Tu, Jesús, ets el nostre aliment espiritual– el pa - i ens dones l'alegria – el vi -; alliberes a la humanitat de tota esclavitud.

La nostra ànima vibra amb Jesús, ens sentim bé al Seu costat. El fet de combregar fa que Jesús – Déu – entri dins nostre, ens convertim de manera més forta en temples de l'Esperit Sant. Tenim el nostre enamorat dins nostre, compartim amb Ell la nostra vida; ens trobem molt i molt bé al Seu costat. Estem íntimament units a Ell, amb qui ens relacionem en silenci i pau. Combregar el Cos de Crist és rebre el bes de Jesús a la nostra ànima, com escriu Sta. Teresina. Podríem dir seguint aquest símil fins el final que combregar, prendre el Cos de Jesús, és el màxim ajut que podem tenir per recuperar-nos d'aquesta anèmia espiritual. El mateix Déu entra dins nostra, el sentim dins, podem vibrar amb ell, comunicar-nos, escoltar-lo mantenint un silenci actiu, i parlant nosaltres amb Ell, explicant-li el que ja sap, però que nosaltres al explicar-lo ja anem analitzant-ho i així esperem la Seva resposta, la intuïció que ens vindrà amb la millor solució, que sempre serà la més alineada amb el Seu missatge, amb l'Evangelí, amb el servei als demés, especialment els més necessitats, els que més pateixen. Hem de deixar que l'Esperit Sant, la tercera persona del Déu comunitat d'amor, que Jesús ens va deixar, ens il·lumini.

Per a mi l'oració de contemplació és l'oració més profunda, la que penetra dins nostre i es compenetra amb Déu Amor. Per això les exposicions del Santíssim, de l'Hòstia Consagrada, l'adoració diürna i nocturna. Temps de tranquil·litat i de silenci interior i d'escoltar, de vibrar, de viure en contacte amb Déu: per això és trinitari, ara que acabem de celebrar la festa de l'Esperit Sant. Déu Pare, criador, Déu fill Jesús, i Déu Esperit Sant Consolador, que està entre nosaltres. Esperit que s'uneix al nostre esperit per donar testimoni de que som fills de Déu, i hereus de Déu amb Crist i gràcies a Ell podem cridar Abba, Pare, com ens diu S. Pau.

Espiritualitat i Eucaristia: Corpus:

La fe és font de guarició: Els Sagraments són font de guarició. L'Eucaristia té un poder sanant. Per això hem de considerar l'home i dona com essers unitaris, no esquarterats en que diferents especialistes mèdics: sanitaris i no sanitaris masses vegades tractem una part sense tenir en compte la seva totalitat. L'acompanyament espiritual del malalt té

efectes físics com el tractament físic – el més material és una intervenció quirúrgica – té efectes psicològics i espirituals: qui no ha tingut por abans d’anar a una operació?, qui no ha patit neguit i s’ha fet preguntes existencials, espirituals, quan “ha vist les orelles al llop”? – Oblidar que som uns és l’errada de la medicina de finals del segle XX i d’aquest començament del segle XXI que, no només provoca molt de patiment inútil a les persones, sinó que a més encareix el sistema sanitari col·laborant molt a fer-lo insostenible, quelcom importantíssim en l’època de crisis. El neguit espiritual no es guareix amb un TAC o Ressonància Magnètica més, ja que el mal continua igual, no guareixen les probes, i si surten normals i persisteixen les molèsties, inclòs són contraproductius, provocant sobretractaments amb efectes secundaris.

Les persones necessitem viure aquesta unitat del ésser; precisament la paraula diabòlic vol dir divisió, l’esquizofrènia fa patir. Els creients que viuen la seva fe de manera adequada tenen ja aquesta unitat garantida sota la fe amb Déu. El problema és que ens fem deus a la nostra mida, i novament caiem en esquizofrènies que ens fan patir, caiem en situacions demoníiques – és a dir, dividides -. Hi ha, doncs, moltes formes insanes de viure la fe, com fer-ho de manera egoista, capitalista: buscant el profit, aplicant la llei del mercat: intentar “compravendes” amb Déu: “faré sacrifici si em dones...”, amagant-nos en l’oració o l’església per no fer els nostres deures i obligacions i esforços: “Ora et labora” és molt diferent, i és la regla dels monjos contemplatius, els que més cultiven l’espiritualitat. Una fe ben viscuda et lliga amb la realitat, et fa més lliure, menys esclau de les coses i persones que et lliguen, t’uneix i et compromet amb els que pateixen i contra el sofriment i les injustícies, et fa actiu i no passiu, esperançat en la lluita i bon resultat final: - creiem en la resurrecció – i no desesperat i tancat a casa teva amb els teus pensant que no hi ha solució, que tothom ho fa malament, que ja s’ho faran, que no puc aportar res. Et fa estimar tothom i per tant estar obert als demés, compartir amb ells temps i patrimoni, treballar per una societat, una ciutat, un poble, un veïnat, una família més unida, que s’estimi més, més feliç. La malaltia més prevalent d’aquest segon decenni del segle XXI està previst que ja seran les mentals apujant any a any el nombre de suïcidis. La desconfiança d’avui crea por i neguit (el terrorisme mundial és font de por, especialment després del 11 de setembre del 2001).

Com deia, si ens atrevim a fer el pas d’estimar a Jesús, que vol dir llegir els Evangelis amb pau interior i traient-nos els prejudicis que hàgim pogut adquirir de veure com gent que es diu creient en realitat han profanat o profanen el nom de Jesús, aleshores ningú no pot deixar d’admirar una persona com Jesús, el que diu i fa. Altres grans homes de la història, seguint-lo de manera explícita – com tants Sants: S. Francesc, S. Ignasi, S. Joan Bosco, Sta. Teresa, Beata Mare Teresa de Calcuta, etc. etc. i d’altres sense parlar-ne explícitament d’Ell, com Gandhi, els admirem.

Una vegada entrats en relació directa amb Jesús podrem atrevir-nos a creure en Ell, i anar omplint poc a poc el nostra buit existencial que ens fa patir. Si seguim endavant potser podrem posar-nos en contacte amb persones de l’Església que ens ha fet el gran favor de fer-nos arribar fins avui aquest missatge de Jesús i donar-nos-el a conèixer. Poc a poc podrem anar aprofundint i acostant-nos als Sagraments, fins arribar a l’Eucaristia,

el prendre el cos de Jesús, la màxima unió amb Ell. Precisament en un temps de màximes tecnologies de la comunicació hi ha molta incomunicació i solitud, ni el Twiter, Facebook, LinkedIn ens omplen en la veritable comunicació i confiança. Entrar dins d'un mateix, en la comú unió comunicar-nos en silenci amb nosaltres mateixos, arribant a la font interior, allà ens comuniquem amb Jesús, amb Déu. I sense mentides, sense maquillatges ni justificacions; relacions a fons, veritables, no virtuals. No estem mai sols, s'ha acabat la solitud. A la taula de l'Eucaristia seuen tots, independentment de la seva raça i riquesa, un lloc de perdó, de reconciliació.

Acostar-nos a combregar amb la fe, la confiança l'esperança del centurió, dient a Jesús les seves paraules: "No sóc digne de que entris a casa meva, digues una paraula sola paraula i seré guarit". L'Eucaristia exigeix l'exercici pràctic de l'amor.

Aquest any, en que la campanya de l'Església del malalt tracta sobre la força sanant de la fe, el tenir el cor vibrant amb Jesús, font de salut, ens dóna força per afrontar qualsevol situació dolenta, de malaltia o d'injustícia o patiment. I la lluita de Jesús per la justícia social i a favor dels desvalguts fa que també sigui sanant de la malaltia social que abans esmentava. La compassió, l'amor, el seu poder és la font de les guaricions. El perdó, primer de nosaltres mateixos i després dels demés són font de guarició, de salut, de tenir pau d'esperit. Sanació de Jesús inclòs en dissabte, és a dir, l'amor i l'home per sobre de la legislació i les normes i rituals eclesiàstiques.

La força de l'Esperit que Déu ens dóna i que habita dins nostra ens l'ofereix Jesús com llum, guia, superació de les pors, valentia per enfrontar-nos a les adversitats posant en Déu la nostra confiança, per poder enfrontar-nos constantment al mal i a totes les malalties individuals i socials, com la van rebre els apòstols i la Verge el dia de la Pentecosta (Jn 29, 19-22).

Jesús ens va deixar l'Eucaristia, el memorial del darrer sopar, amb la seva donació total – en cos i sang – pels demés, per viure oberts a les necessitats dels altres, compromesos a ajudar a qui ens necessita. Jesús ens estimà fins l'extrem, donant la seva vida i deixant-se humiliar i torturar i matar per ser coherent amb el que predicava. Ell ens estima i com diu als Evangelis està lligat al Pare; és la seva manifestació. Vol la nostra salvació, ja aquí, no esperant a l'altra vida i patint resignadament en aquesta, sinó lluitant contra tot sofriment evitable.

Per això s'uneix el dia de Corpus amb el dia de l'amor, el dia de la caritat fraterna, el dia del compartir.

Demostrar amb la nostra vida que estem oberts a les necessitats dels demés, que posem els interessos dels més necessitats per sobre dels nostres, que no vivim egoïstament, que sabem "perdre oportunitats" pel bé comú, però que no som passius, ni ens deixem aixafar com si fóssim masoquistes, com si desfruitéssim patint, ans al contrari, patint amb sentit per lluitar a favor dels més vulnerables, vers un món més just, estimant a tothom, patint amb sentit per ajudar als demés. Demostrar que vivint així és la manera de ser feliços, de superar les adversitats sense caure en la desesperació – "ressuscitar" -

Tenir fe en que Jesús va ressuscitar, que la seva vida i el seu sofriment van triomfar sobre la injustícia i inclòs sobre la mort. I que ens ha obert el camí. Per això la nostra esperança d'un món millor, de immortalitat, d'un cel nou i terra nova està basada en la fe, en la confiança en Jesús el nostre model, que ens ha ensenyat un veritable camí vers la Vida.

La paraula Corpus, en l'època que foren escrits el Evangelis, implica tota la persona, l'ésser humà, la humanitat del Crist. Vol dir veure'l com a persona: ressaltar la dimensió humana de Jesús, el Crist amb tota les seves dimensions: capacitat de contemplar, de deixar-se tocar pel sofriment. Hem de madurar i créixer com a persones en totes les dimensions. Les persones som com diamants polits: a més facetes més quillats. Podem ser molt plens.

El Corpus és amor. I en l'amor ens trobem totes les persones, independentment de les maneres de pensar. És el cor de Déu. Totes les persones som éssers espirituals: No és el mateix espiritualitat que religió: l'espiritualitat té diferents maneres de manifestar-se, de treballar-la; cadascú fa servir pautes al seu estil, però l'important és l'espiritualitat, la relació i vibració personal amb Déu. Una religió es pot utilitzar com un mitjà inclòs de manera fraudulenta; pel propi benefici, contravenint l'espiritualitat. Sols així es poden explicar moltes actuacions passades i actuals de persones que en nom d'una religió, o utilitzant en nom de Déu en va, fan mal als demés: declaracions, calumnies, etc. Què hi ha més allunyat d'un Déu Amor que enganyar, mentir, aconseguir poder, prestigi, trepitjar persones, o inclòs matar, en nom d'aquest Déu que es manipula i del que en fem ídols a la nostra mesura? Això és el que fa patir als demés i ens fa patir.

El Corpus està doncs, unit a l'amor fratern. Cada vegada que combreguem en l'Eucaristia ens comprometem a viure solidàriament amb els més necessitats. No és solament un acte íntim, que ho és, que eleva el nostre esperit, que ens posa en contacte amb Jesús, que el sentim dins nostre i ens hi podem comunicar, sinó també és impuls per l'acció: lluita i contemplació. Com el P. Roger de Taizé, com Sta Teresa de Jesús.

En la famosa en els anys 80 del segle passat "missa nicaragüense" la cançó de la comunió ho expressa molt bé:

"la comunió no es un rito,/ intrascendente y vanal, /es compromiso y vivència, toma de conciencia de la cristiandad, /es comulgar con la lucha de la colectividad,/ es decir: yo soy cristiano, y conmigo hermano, vos podéis contar".

Combregar és compromís amb els més pobres, amb la lluita contra el sofriment humà, en abandonar el nostre egoisme i ser generosos, estimar y comprometre's amb els demés. És fer rendir els nostres talents al màxim, no enterrant-los per la nostre comoditat i por i sols usar-los pel propi interès i dels de la família, sigui carnal o del grup social.

És un contrasentit combregar i després maltractar als altres, ser egoista, ser insensible al sofriment humà, buscar-se excuses per a no comprometre's. Això és el que fa patir i ens

fa patir. Recordo les Eucaristies celebrades a casa meva o dels meus amics en situació inclòs de semiclandestinitat a l'època de Franco; com ens omplien i ens omplen i en sortíem estimulats a incorporar-nos a la feina, al voluntariat, a l'activitat de lluita per la justícia social. I com patir per fer feliços als altres dóna més felicitat que les comoditats que tenir diners i poder ens aporten: es nota clarament que això darrer és extern, superficial, no arriba al fons del nostre cor, que té ànsia d'amor infinit. Penso, repeteixo, que les normes estan al servei de l'home – el dissabte al servei de l'home i no l'home al servei del dissabte – i per això la litúrgia, que ens ajuda tant, que té tant de valor ja que, entre altres coses, ens permet celebrar el mateix a tot el món – es pot aplicar i traduir al moment concret i no sacrificar l'esperit i l'amor per les normes. La frescor, l'alegria expressada en els cants i els balls de les celebracions africanes en són un bon exemple. Els nens i nenes s'hi acosten amb alegria. No podríem aprendre d'ells?

L'Eucaristia ens ha de servir per no caure en l'egoisme, més fàcil en època de crisis econòmica, quan ens veiem obligats a perdre recursos propis, és fàcil escombrar cap a casa. En situacions crítiques és quan surt la veritat del cor de les persones, els hàbits adquirits i també el pitjor. Si comportaments solidaris els teníem superficials, aleshores és fàcil que ens repleguem per defensar-nos “peti qui peti”. Per això certs moviments i crits insolidaris i xenòfobs. No heu sentit dir: els immigrants ens prenen els ajuts socials, ens ocupen els centres de salut, abusen de... etc. S'han de posar barreres, que tornin als seus pobles pobres (que és com dir: que es morin de gana). Podem pensar i dir això i anar a combregar amb el cos de Crist, amor, fraternitat, compromís? Mentre els immigrants els hem necessitat els hem tolerat, ara que manquen llocs de treball ara ens destorben. Però això és evangèlic?. Combregar el Cos de Crist, no és estar en comunió amb Déu, amb Crist, amb el seu missatge i estil de vida, amb els Germans sense distinció?

Viure així la nostra religió i fer consumisme sacramental és una esquizofrènia que ens fa patir i fem patir. No ens afecta molt i ens fa infeliços veure patir un gos, un animal?, no ens rebel·lem si es mata sense sentit animals o es desbasten boscos i s'ataca el ecosistema? Doncs afecta molt més a la nostra salut integral i ens provoca malalties si deixem que pateixin els nostres germans de raça. Quina inconsistència lluitar a favor de la salut dels animals i oblidar la de les persones!. Tot és necessari, però hi ha clares prioritats. Passa, per exemple, com en el menjar: ha menjars que podem deixar de prendre perquè no ens són necessaris i en canvi d'altres si no els prenem caiem malalts.

La Verge Maria, la Mare de Jesús, la dona exemple de disponibilitat, de servei, d'estimació, de sensibilitat vers les necessitats dels altres, la dona del Magníficat, la mare que ens estima i que està amb nosaltres acompanyant-nos en els moments de sofriment com al seu Fill, ens és tot un exemple i un ajut. Podem demanar a Maria per exemple sota l'advocació de la Verge de l'Acadèmia, que és la patrona de Lleida, sense oblidar que hi ha una sola Mare de Déu, que ens ajudi i ens acompanyi als lleidatans i lleidatanes, a tots i totes, a ser més fidels al Seu Fill, a Jesús.

Escriure i meditar aquest pregó m'ha servit per aprofundir en aquest gran regal que Jesús ens va deixar: l'Eucaristia, el Corpus, la seva persona. Gràcies Jesús, mai et podré agrair prou l'amor que ens manifestes. Tu vols que siguem feliços, ens has insistit que sols l'amor fa feliç, vols que ens estimem, que visquem responsablement compromesos vers un món millor, més just. M'agradaria que en aquest pregó hagués pogut transmetre una mica el que sento i visc, el que a mi em fa feliç i crec que pot fer feliç als demés.

Com en tot pregó us animo a participar als actes religiosos i populars d'aquest Corpus a Lleida.

Acabo amb un Salm, el 62, que explicita la insatisfacció de tota persona quan no pot omplir els seus desitjos. Anhelem ser estimats, la felicitat, omplir el nostre buit interior que no podem amb coses materials, anhelem aquest Déu Amor. Ho canta molt bé, com sempre fan, els Salms:

Salm 62:

Tot jo tinc set de Vos Senyor, Déu meu
Vós, Senyor, sou el meu Déu, jo uns cerc.
Tot jo tinc set de Vós
Per Vós es desviu el meu cor,
Com terra eixuta sense una gota d'aigua

Jo us contemplava al vostre santuari/
quan us veia gloriós i poderós. /
L'amor que em teniu val més que la vida; /
per això els meus llavis us lloaran. /

Que tota la vida us pugui beneir /
i alçar les mans lloant el vostre nom. /
Saciat del bo i millor /
us lloaré amb el goig als llavis.

Moltes gràcies.

Joan Viñas i Salas

6 de juny de 2012